

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 12	15. Juni 1911	60. Aargang

Englands Indenrigsminister
erklærer Anklagerne mod Mormonerne for at være usande og ugrundede.

—

Mr. W. R. Maxwell skriver til „Deseret News", Salt Lake City, fra Sunderland, England, følgende:

„Det er med glade Følelser, jeg skriver til Dem for at meddele Dem de Resultater, der ere fremkomne af den Undersøgelse, som Hs. Majestæts Regjering har foretaget mod Mormonkirken og dens Missionsvirksomhed i Stor-Britanien. Jeg ønsker, at dette Budskab maa høres fjærnt og nær over det hele Amerika. Indenrigsminister Winston Churchill har afgivet en Rapport, hvori han udtaler, at han aldeles ingen Grund finder til at foretage nogensomhelst Lovgivning vedrørende dette Spørgsmaal, thi efter de nøjagtigste og mest indgaaende Forespørgsler til mange forskjellige Politichefer i Landet og efter den skarpeste Undersøgelse, hvis Lige aldrig før er bleven foretaget, finder Ministeren, at der aldeles ikke ligger noget til Grund for de Beskyldninger mod Mormonerne, der ere blevne udspredte af Smudsblade og Sensations-Tidsskrifter i Salt Lake City og andre Steder i Utah.

Mit Raad til Folket i Utah er derfor nu: Se til, at dette bliver standset. Se til, at de, som tilsyneladende glæde sig over at nedsætte og omtale eders skjønne Stat ilde, i et umiskjendeligt Sprog faa at vide, at de maa holde op dermed. Gjør dette og stil eders lokale Au-

toriteter paa en sund og sand Forretningsbasis, og jeg ser da ingen Grund, hvorfor ikke Utah kan staa som den mest begunstigede og velsignede Stat i Amerika.

Ved et Interview med en af Regjeringens Embedsmænd blev jeg overbevist om, at hvad England angaar, da vil den samme Frihed, som eders „Drenge" (Missionærene) have nydt her før, ogsaa ydes dem i Fremtiden. Send kun flere af dem over til os. De gjøre „det gamle Land" godt.

Jeg slutter med en hjertelig Lykønskning til det heldige Udfald og med de bedste Ønsker for eders Kirkes Fremgang".

Foranstaaende vil i høj Grad interessere „Stjernen"s Læsere, og som Sidste-Dages Hellige have vi paany stor Aarsag til at frembære for Gud vor inderlige Tak for hans naadefulde Indgriben mellem os og vore Fjender. De sidste faa Maaneder have udviklet en alvorlig og langtrækkende Udryddelseskrig imod os; men ikke et Øjeblik have vi tabt Modet, men haabet, at Fremtiden vilde blive, som Fortiden har været. Vor Kirkes korte Historie er rig paa Tildragelser, hvor Herrens Haand er bleven udrakt til Hjælp og Frelse. Dette bør være et kraftigt Vidnesbyrd for enhver Hellig om, at Mormonismen er Sandhed; thi havde den været menneskeligt Makværk, vilde den forlængst været ude af Tilværelsen og forglemt ligesom saa mange andre religiøse Samfund, der een Gang existerede, men nu ikke findes længere.

Vi takke Gud, fordi han i enhver Nations Regjering sætter nogle Mænd, som se og aande i en højere Atmosphære, og som kunne dømme upartisk og derfor retfærdigt i Sager, som ligge højere, end den politiske Charlatan og den forstokkede og bigotte, religiøse Fantast kan fatte. Vi have havt dem i alle Tidsaldre og ville vedblive at have dem. Englands Indenrigsminister, Winston Churchill, er en af dem, og alle Sidste-Dages Hellige ville velsigne hans Navn og stille ham Side om Side med de mange andre noble, sandhedskjærlige og retfærdige Mænd, som paa Nødens Dag og i Farens Stund have talt vor Sag uanset de mulige Følger for dem selv.

Hvad mon nu vore bitre Modstandere ville sige og gribe til? Nye Mænd og nye Midler maa forsøges; thi de hidtil anvendte ere nu ramponerede og gjort utjenstdygtige.

Sidste-Dages Hellige! Gjør eders Pligt. Lad Tro og Gjerninger følges ad. Søg Herren i Bøn, og lad Varmen i eders Vidnesbyrd tiltage; ingen af os vil da leve den Dag, da vi ville finde Evangeliet mindre, end det er i Dag; Sandheden er kommen til Jorden, ikke som en Gjæst og Udlænding, men som en retmæssig Arving til den og til ham, som dannede og skabte den. Og „dersom vi lide med ham, skulle vi ogsaa ophøjes med ham". Lader os elske vore Fjender, velsigne dem,

som forbande os, bede for dem, som gjøre os Skade, og som forfølge os, paa det at vi maa vorde vor Faders Børn, som er i Himmelen. Dette er den eneste sande Mormonisme. Red.

En anden Forsvarer af Mormonfolket.

(Fra „Millennial Star" for 1. Juni 1911.)

Flere skarpe Artikler i Favør af Mormonfolket, skrevne af W. T. Stead, Redaktør af „Review of Reviews", have i den senere Tid fundet Vej til den øvrige Presse, og da Hr. Stead indtager en temmelig anset Stilling som Skribent, have hans Artikler uden Tvivl tildraget sig stor Opmærksomhed. Han staar vistnok Mormonismen og dens Lære meget fjærnt, men han skriver derom som en frisindet og liberal Mand.

Hans Artikel i Majnumeret „Review of Reviews" er især meget skarp og syndig. Hans Kritik af Fader Vaughan (en katolsk Gejstlig), som ønskede, at „hver eneste Mormon blev taget ved Nakken og kastet ud i Søen", er overmaade bitter og sarkastisk, men retfærdig, og hans Udtalelser om Biskop Welldon ville læses med mere en almindelig Interesse. Han berømmer de Sidste-Dages Hellige for deres Tro, deres Vindskibelighed, deres Ædruelighed og deres Maadehold og deres Ledere for deres store Forretningsdygtighed. Men naar Mr. Stead siger, at Mormonkirkens Ejendomme kunne anslaas til 100,000,000 £, da er det en saa betydelig Overdrivelse af Virkeligheden, at man nærmest er tilbøjelig til at betragte det som en Trykfejl. Han henleder ogsaa Opmærksomheden paa Mormonfolkets politiske Indflydelse i det vestlige Amerika og indrømmer, at Mormonfolket i Lighed med andre Borgere i den store Republik besidde og udøve Valgrettens uvurderlige Privilegier, men dens Indflydelse er ikke saa indgribende og betydelig, at den giver dem Kontrol med Valgene i Stater udenfor Utah. Vi anbefale den interessante Artikel, som vi nedenfor gjengive, til vore Læseres alvorlige Overvejelse.

Rudger Clawson,
Præsident over den europæiske Mission.

„For nogen Tid tilbage var der Tale om at indsætte Biskop Welldon, Domprovst for Manchester, til Biskop over Southwark, men han er bleven forbigaaet og dette Embede besat med Dr. Burge, Rektor ved Winchester. Domprovsten er en god Mand og en Ven af Fred, men den Virksomhed, han i den sidste Maaned har udfoldet som Fører af det anti-mormonske Korstog, synes at retfærdiggjøre Premierministerens Tilsidesættelse af ham. Det er forøvrigt aldeles uforklarligt, at en Mand med hans store Lærdom og rige Erfaring i Verden i den Grad

har kunnet overse de elementære Principper for religiøs Tolerance, at han aabent og offenligt har forlangt, at Parlamentet skulde vedtage Love, der forbød at lære Mormonernes Tro i nogen Del af det forenede brittiske Rige. Det er forbausende hos Biskoppen at finde en saadan Tilbagegang til atavistiske Principper i Lighed med dem, der anvendtes af Erkebiskop Laud.

Biskoppen af London er ikke meget bedre, og hvad angaar Fader Bernard Vaughan, da vil han ikke føle sig tilfreds, medmindre der anvendes Lynchlov (Hængning eller Skydning) ikke alene mod Mormonerne selv, men ogsaa mod enhver, som erklærer, at disse bør have Tale- og Handlefrihed. Hele den elendige Opvisning af religiøs Intolerance er en bedrøvelig Illustration af, hvor let endog gode Mænd overvindes og vildledes af sensationelle Artikler, forfattede af samvittighedsløse og upaalidelige Journalister. Det var naturligvis en let Sag at angribe Mormonerne, og den var muligvis forbunden med Fordel. De ere jo i Mindretal, og deres Lærdomme ere upopulære. Et Hyl kan ogsaa let sendes imod dem under det hykkelske Paaskud, at Hjemmets Hellighed maa bevares. Derfor raabes der: Ned med dem! Ned med dem! Det er det samme Raab, der saa ofte har opflammet en grusom Pøbel til at myrde Jøderne.

At Mormonerne paa Bunden af deres Hjerter tro, at Polygami er en guddommelig Befaling, kan være ligesaa sandt, som det er en uomstødelig Sandhed, at mange Romersk-Katholske længes efter Ret til at ødelægge en Kjætters Legeme for at frelse hans Sjæl; men dette er ingen Grund til at forfølge nogen af dem. Der findes langt flere saakaldte kristne Englændere, der leve i illigalt Flerkoneri i det brittiske Rige, end der nogen Sinde har været Mormon-Polygamister i hele Verden, inden Flerkoneriet var ophørt i Utah. Mormonernes Hustruer ere hædrede; de bære deres Mands Navn, og deres Børn ere anerkjendte og omhyggeligt opdragne. De engelske kristne Maitresser ere hadede og afskyede; de tilstedes ikke Ret til at kaldes ved den Mands Navn, der er deres Børns Fader, men deres Afkom bliver brændemærket som Bastarder og forstødt af Faderen. Er det muligt — ja det er sikkert, at der i Dag findes flere prostituerede Kvinder i London, end der findes plurale Hustruer i hele Utah? Hvortil da denne latterlige, hellige Iver for at frelse uskyldige engelske Piger fra Elendigheden i Salt Lake City, medens der ikke bliver sagt et eneste Ord om de frygtelige Farer i Londons Picadilly (et berygtet Kvarter)? Mormonerne ere ikke Polygamister i disse Lande. Der mangler endnu Beviser for, at nogen engelsk Pige er bleven en Mormons plurale Hustru som Frugt af Mormonismens Lærdomme. De Præster, Provster og Biskopper, som ere blevne forledte til at tro noget saadant ved at læse „Daily Express“ og „Daily Mail“, burde skamme sig. Dersom Biskop Ingram og Fader Vaughan

kunde klæde sig i Sæk og Aske og en hel Dag stilles ved Charing Cross (en offenlig Plads i London), vilde de indvinde en Erfaring, der kunde gavne dem selv meget, og for den almindelige Mand paa Gaden vilde det blive et meget opbyggeligt og interessant Exempel.

Intet kan lettere end religiøs Fanatisme vække en Dæmon til Live, og intet er saa unyttigt som religiøs Forfølgelse, naar den ikke fuldstændig udrydder og tilintetgjør Aarsagen. Dersom Mormonerne strax vare blevne saa forfulgte, vilde deres Kirke være bleven tilintetgjort i sin tidligste Barndom; men dens Martyrers Blod — endog en saa ringe som Joseph Smith — har været denne Kirkes Sæd. Det er imidlertid ufatteligt, at Papister og paveligsindede Englændere ikke kunne se, at de lege med Ild, naar de gjøre Forsøg paa at drive Mormonfolket ud af Landet ved Pøbelvold. De vilde og brutale Lidenskaber, der kom til Udbrud ved Lord George Gordons Pøbelopløb i det 18. Aarhundrede, og Orange-Opløbet i vor egen Tid ulme endnu under Asken. Fader Vaughan længes efter at se hver eneste Mormon taget ved Nakken og kastet i Havet, men for hver Englænder, som ønsker at drukne een Mormon, er der Hundreder, som gjerne vilde drukne en Jesuit (Katholik). Det Hyl der opstaar, naar unge Piger emigrere til Utah, er ganske forsvindende ved Siden af det Skraal, der til enhver Tid sættes op af en Newdigate Redivivus, der gjerne vilde planlægge et Korstog mod Konvent-Bastillerne (Klostre), i hvilke det siges, at fængslede Kvinder maa underkaste sig den skammeligste Behandling af kronragede Præster og Munke. Det er forøvrigt meget vanærende baade for vor Presse og for vore Præster, at det næsten er overladt til mig alene i Religionens Navn at protestere mod Mormonforfølgelse. Jeg antager, at Folk ere bange for at blive kaldte Pro-Mormoner, et Sabriquet (Øgenavn), som øjeblikkelig tillagdes mig.

Der er en Mormon-Fare, og det en virkelig Mormon-Fare; den vedrører imidlertid aldeles ikke os, men den styrkes og forøges ved disse absurde og hysteriske Historier om Polygami, der skjule den egentlige Fare. Den virkelige Mormon-Fare bestaar deri — besynderligt og næsten urimeligt, som det synes — at dette Folk fuldt ud tro paa deres extraordinære Religion og vise Troen i deres Gjerninger derved, at de punktlig betale deres Tiende til Vedligeholdelsen af deres Religion. Saavel ved deres Tro og Tiende som ogsaa ved deres Lederes store Forretningssands have de virkeliggjort Cecil Rhodes ideale Idee. Han troede at kunne organisere et stort politisk, hemmeligt Selskab, dannet af fanatiske Troende, i hans Drøm om et Kejserdømme, hvis Ledere skulde kunne raade over 80,000,000 £. Med en saadan anselig Sum til deres Raadighed troede Rhodes, at Direktionen af dette verdslige Jesu-Samfund foruden Jesus vilde blive istand til at kontrollere de politiske Partier og frelse Kejserdømmet, ligesom Loyola frelste Rom.

Men Mormonerne have Substitutet for Mr. Rhodes Kejserdømme-Idee, nemlig Brigham Youngs politisk-religiøse Idee. De have organiseret et edeligt forbundet Samfund, og de have sammensparet en Kapital, der anslaas til 100,000,000 £. Deres Besiddelser i de vestlige Stater sætte dem istand til, uagtet de ere i Mindretal, at bestemme Udfaldet af et Statsvalg. De have allerede een Mormon-Senator, og snart ville de kontrollere Valget for et Dusin, men Enden er ikke endda. Det er ikke deres Polygami men deres Tro, deres Driftighed, deres Maadehold, deres Redebonhed til at betale deres Tiende og deres Lydighed, som gjør dem farlige for Republiken. Men jo mere deres Religion bliver angreben, jo større bliver deres Magt og Indflydelse."

Biskop Anthon L. Skanchy vender tilbage til sit Hjem i Utah.

Broder Skanchy har sammen med sin Hustru og to Børn opholdt sig i sin Fødeby Trondhjem i Norge siden August 1910. Hans Besøg havde en dobbelt Hensigt; dels at samle sit Slægtregister og dels at se sit Fødeland for sidste Gang, inden han slaar sig til Ro i sit lune og hyggelige Hjem i Utah.

Br. Skanchy er vel kjendt i den skandinaviske Mission, hvis Præsident han var fra Maj 1901 til December 1904, altsaa i 3½ Aar. Det blev i den Tid overdraget ham at føre Tilsynet med Kjøb og Opførelse af fire Forsamlingshuse, to i Danmark, eet i Norge og eet i Sverige. Han havde tidligere udført to Missioner i Norge og en flere Aars Mission, inden han emigrerede til Utah. Han har berejst Norge fra Nord til Syd og fra Øst til Vest og har maaske udspredt flere Skrifter og Bøger og indlemmet flere Medlemmer i Kirken end nogen anden enkelt Missionær i Skandinavien. Saaledes har han indlemmet 52 Personer ved Daab i Trondhjems Konference alene. I 50 lange Aar har han uafbrudt været i Virksomhed ude eller hjemme; nu er han 72 Aar gammel, og han kan glad og taknemlig vende Snekkens Stavn mod Hjemmets lune Havn og hvile paa Fortids Daad og lyse, lykkelige Minder.

Et af hans højeste Ønsker var, at Kirken kunde komme i Besiddelse af et passende Forsamlingshus i hans Fødeby, Trondhjem; men Planerne til et saadant naaede ikke Modenhed, forinden han rejste hjem; han efterlod sig imidlertid et smukt Minde, som han skjænkede til Forsamlingshuset der, nemlig et kostbart Oliemaleri, „Kristus for Pilatus", malet af vor gamle norske Kunstner, Dankwort Weggeland, i Salt Lake City. Billedet med Ramme koster 2,500 Kr.

Br. Skanchy forlod Trondhjem den 24. Maj og rejste til Kristiania;

han aflagde derfra et Besøg i Stockholm og vendte tilbage til Kristania, som han forlod den 7. Juni for at rejse til England, hvorfra han den 10. s. M. afsejlede med Dampskibet „Laurentic" til Amerika. Ældster og Hellige i Skandinavien sende deres bedste Ønsker til den gamle Hædersmand og flittige Herrens Tjener paa hans Rejse over Hav og Land. Maa hans Livsaften blive lys, lykkelig og velsignet!

„Mit Barndoms Hjem" er et lille stemningsfuldt Digt fra hans Pen, som han har helliget sit sidste Besøg, og som findes optaget nedenfor.

Mit Barndoms Hjem.

Paa Ynglings Sti min Fod jeg atter satte,
Og Fortids Minder Tanken maned frem,
Hvor tidt som Barn jeg ikke kunde fatte
Den Vej, som Livets Bane fører hen,
Og Skovens Krat jeg nu igjen besøgte,
Med Tak hvor Uskylds Timer glad henrandt,
Med Fuglesang, som Hjertets Strenge rørte,
Mens Dagene for mig lig Drøm forsvandt.

Jeg vandred om til mig bekjendte Steder,
Hvor Barndomsdage svandt med Mod og Lyst,
Hvor ofte jeg besøgte Fugles Reder
Og dermed glæded' Hjertet i mit Bryst.
Paa Træets Stamme jeg genkjendte nøje
Mit eget kjære Navn, jeg en Gang skar,
Men Tidens Strøm, som lukker mangt et Øje,
Har bare gjemt en Fure, hvor det var.

Er dette saa et Tegn paa Jordelivet?
Forkrænkelighed alt, hvad Øjet ser,
Vi lignes kun ved Græs og Rør, ved Sivet,
Der spirer frem en Stund og siden dør.
Men det, som plantet er ved Aandens Lue,
Vil blomstre skjønt, naar Tid ej regnes mer;
Naar Tusind-Aarets Morgen bli'r at skue,
Vi da skal høste det, vi saaede her.

Trondhjem, Norge, Maj 1911. Anthon L. Skanchy.

Torsdag den 15. Juni 1911.

Kampen mod Drukkenskaben i Utah.

Mormonfolket i Utah har nu besluttet at foretage et afgjørende Skridt for at udrydde Drikkeondet indenfor dets smukke Grændser, og et omfattende Felttog planlægges mod denne den civiliserede Verdens frygteligste Fjende.

Repræsentanter for andre Kirkesamfund i Utah have sluttet sig til vort Folk i denne betydningsfulde Kamp. Sejr for Folket betyder lykkelige Hjem, Trivsel og Uafhængighed; Nederlag betyder derimod det modsatte paa alle Omraader, en stadig tiltagende Lovløshed og derved Usikkerhed paa Liv og Ejendom.

Søndag den 21. Maj afholdtes der et mægtigt Massemøde i det store Mormon-Tabernakel. Allerede inden Mødets Aabning var der 10,000 Mennesker forsamlede i Auditoriet, og paa Gallerierne havde 5000 Søndagsskolebørn Plads, alle forsynede med smaa Flag og Prohibitionsbannere.

Til Dirigent for Mødet valgtes Pastor E. R. Neel fra Central Christian Church, der gjorde Rede for Mødets Hensigt og dets uendelige Betydning saavel for Unge som Gamle. Hovedtaleren var Mrs. Lula E. Sheppard, som netop var kommen tilbage fra en stor Sejr over Brændevinsdjævelen i Cleveland, Ohio. Hun har gjort Afholdssagen til sit specielle Studium og kan i et klart og fyndigt Sprog illustrere Drukkenskabens og Brændevinstrafikkens mange og sørgelige Facer. Vi kunne ikke her afse Plads til hele hendes ypperlige Tale, men maa nøjes med Begyndelsen:

„Intet andet Sted i de Forenede Stater har saa mange Kristne i Forhold til Folkemængden som netop Utah, og det er en Pligt for Folket her ved Valgurnen at vise deres Tro i deres Gjerninger. Salonen er uretfærdig mod det borgerlige Samfund. Enkelte Mænd ville sige: „I ville fratage os vor personlige Frihed". Nej, der er kun een Klasse Folk, som kjende individuel eller personlig Frihed, og det er de Vilde. Da denne Regjering var dannet, afstod vi vor personlige Frihed for en, som var endnu højere. I Dag raaber jeg ud om Frihed for Utahs Børn, ja endog for den kommende Slægt; den har Ret til at blive født, vel forsørget, vel opdraget og vel uddannet. Vi maa bekjæmpe Salon-Ondet Ansigt til Ansigt. Jeg haaber, at I Mænd ville rette eders Ryg og gaa ind i Kampen med eders hele Mod og Uforfærdethed.

Kvinderne i Salt Lake City have Overmagten ved dette Valg. Nogle Folk gaa hjem og sige: „Jeg ønsker, at vi kunne faa Prohibition; jeg

ønsker hjertelig, at Drikkeondet var udjaget for evigt fra vor Midte." Men Fejlen hos disse Mennesker er, at de lade det blive ved Ønskerne; de have for lidt Rygmarv til at realisere Ønsket.

Fra Aar til Aar have vi forsøgt at reformere Salondriften, men den er uforbederlig. Der findes ingen Kvinde, som den ikke vil besmitte, ingen Mand, som den ikke vil ødelægge, og alligevel paastaa dens Forsvarere, at den er gavnlig og værdifuld, eftersom den indbringer mange Penge i Statskassen. Men alle de store Summer, der indvindes ved Salontrafikken, kunne langtfra opveje eller oprette de Tab paa Mænds og Kvinders Karakter, som forvoldes derved. Vi kæmpe for at vinde — Gud er paa vor Side, og vi skulle vinde."

Stavspræsident Nephi L. Morris var den næste Taler. Han gik videre i samme Spor som Mrs. Sheppard, og en lydløs Stilhed herskede i den uhyre Forsamling.

Foran Orglet var der anbragt et Banner med et stort, rødt Kors, og herunder læstes: „Ved dette Tegn skulle vi sejre". Rundtom Gallerierne hang Bannere med Mottoer som: „Frels os fra det Onde", „Vi hylde Maadehold", „Salon? Ikke for os" o. s. v.

I Zions forskjellige Staver har Folket i Massemøder vedtaget Resolutioner, som i et Sprog, der ikke kan misforstaas, vise Mormonfolkets Stilling til Brændevinstrafikken. Naar derfor nu ondsindede Rygtesmede i Religionsprædikanters Klædebon fremstille Mormonerne som forfaldne og usædelige, da veed de selv, at det er grov Usandhed.

Det er ikke Mormonerne, men de saakaldte Kristne i Utah, som bære Ansvaret for de Laster og Lovovertrædelser, der nu florere i vort Zions skjønne Hovedstad. Tag de Kristnes berusende Drikke, deres faldne Kvinder, Spilleren og Falskmøntneren bort, og Verden vil da se en Stad og et Land, der kan tjene som et enestaaende Mønster paa Gudsfrygt, Fred, Orden og Industri; en Stat, hvor Skatter og Byrder ere mindre end i nogen anden Kommune paa Jorden; hvor Kapital og Arbejde virke i skjøn og fuldkommen Harmoni, hvor Leddiggang og Arbejdsløshed ere banlyste, og hvor Frihed, Lighed og Broderskab ikke alene tjene som Dekoration paa Bannere og prædikes paa Festdage, men praktiseres alle Aarets Dage i Stat som i Kirke.

Hør, alle Sidste-Dages Hellige i Skandinavien! Lad denne Sag blive vor fælles Sag; gjør Kampens Udfald til Gjenstand for ydmyg og indtrængende Bøn; thi vort Folks Sejr paa den anden Side af Havet er vor Sejr, deres Nederlag vort, deres Glæde vor og deres Sorg vor. Maa Gud lægge sin Velsignelse i de Helliges Bestræbelser for at binde og fordrive den frygtelige Fjende, Drukkenskaben, fra vort velsignede Bjerghjem.

Missionsnyheder.

Ankomst og Beskikkelse. Søster Hulda G. Mickelsen fra Shelley, Idaho, ankom til Esbjerg den 31. Maj. Hun er beskikket til at udføre Missionsarbejde i Forening med sin Mand, som er Forstander for Odense Gren i Aarhus Konference.

Afløsning. Ældste Henry J. Amundsen er hæderligt løst fra sit Missionsarbejde i Norge, 24 Maaneder i Bergen og 3 Maaneder i Bergens Konference. Han forlod Kjøbenhavn den 2. Juni og rejste til Liverpool for der at oppebie en Lejlighed til at forsætte Rejsen videre.

Paa Besøg efter 49 Aar. Tre gamle Søstre: Mine Jacobsen, 70 Aar, Sine Jensen, 61 Aar, og Frederikke Brodersen, 58 Aar, ankom hertil den 31. Maj fra Mt. Pleasant, Utah, efter en behagelig Rejse. Det er deres Hensigt at aflægge et Besøg hos Slægninge og Venner i deres Hjemstavn, Løgstør- og Ribeegnen, hvilke Steder de forlod som unge Piger for 49 Aar siden. De emigrerede alle Tre i 1862 i samme Selskab som Præs. Anthon H. Lund, som den Gang var 18 Aar gammel. De tilbagelagde Vejen til Utah over Sletterne og gjennem Bjergpassene med Oxetog, og det var med Beundring og med taknemlige Følelser, at de nu med Lynets Fart og i elegante Jernbanevogne pao nogle Timer tilbagelagde de Strækninger, som de for 49 Aar siden trætte og mødige maatte bruge Uger og Maaneder for at naa frem over. Hele Rejsen har været en vedblivende Glæde for dem. Da de landede i Esbjerg og fortsatte videre, følte de Sandheden af Digterens Ord: „Danmarks dejlig Vang og Vænge, lukt med Bølgen blaa"; thi de kom netop i Skjærsommerens yndigste Tid, og det, at de endnu en Gang skulde saa deres elskede Fødeland at se, satte Sindene i Feststemning. Disse Søstre ere ægte Typer paa ideale Mormonkvinder, som trofast ved Mandens Side have gjennemgaaet Nybyggerlivets mange Besværligheder i Form af Indianerkrige, Græshoppeplager og Misvæxt; men Gud har saa rigeligt lønnet deres Opofrelser, at de nu kunne overlade Hjemmets Affærer til deres Børn, medens de selv foretage en komfortabel og behagelig Rejse for at hilse paa Kjendte og Kjære.

I deres Selskab kom ogsaa Søster Anna Carlson fra Teaton, Wyoming, hvis Mand er paa Mission i det nordlige Sverige, hvor hun vil forenes med ham i hans Virksomhed. Vi ønske alle disse vore Søstre et behageligt Ophold i de skandinaviske Lande.

Søndagsskolernes Program for Juli 1911.

---

1. Klasse.

19. Lektie: Josef sælges til Ægypten. 1. Moseb. 37. Kap.

20. Lektie: Fortæl Børnene Udfaldet, og hvordan Gud kan bringe Godt ud af det Onde.

21. Lektie: Den ubarmhjertige Tjener. Math. 18, 23—35.

---

2. Klasse.

19. Lektie: Et Hjem i Templet. Børn kunne tjene Gud. 1. Samuel 1, 2, 3. Kap.

20. Lektie: Den første Konge i Israel, hans Navn var Saul. 1. Samuel 8—10 Kap.

21. Lektie: 2 Krigere imod en hel Armee. 1. Samuel 14. Kap. Herrens Magt er større end en hel Hær.

---

3. Klasse.

19. Lektie: Abinadis Embedsvirksomhed og Martyrdød. Mosiah 11—17 Kap. incl.

20. Lektie: Alma — hans Omvendelse og Virksomhed — Mormons Vande. Mosiah 17. og 18. Kap.

21. Lektie: Tildragelserne ved Kong Noahs Død — Gidion — Limhi, Noahs Søn. Mosiah 19. Kap.

---

4. Klasse.

19. Lektie: Manasse og Josias. 698—623 f. Kr. — Manasses ugudelige Regjering — hans Ødelæggelse forudsagt — Josias, den 16. Konge i Juda — Folkets religiøse Nedgang — Gjenoprettelsen af Templet og Pagtens Ark — Lovens Bog opdagedes — Profetinden Hulda — Josias Død. 2. Kong. 21—23 Kap.; 2. Krøn. 33—35 Kap.

20. Lektie: Profeterne Nahum, Zephanias og Habakuk. Nahum: udfører Dom over Assyrerne — profeterer om Ninives Ødelæggelse — dens Ruin.
Zephanias: Profeterer Dom over hele Verden — Løfte om hele Verdens Omvendelse.
Habakuk: Folkets almindelige Fordærvelse — Herrens Straffedomme over Folket ved Caldæerne. Nahum 1—3 Kap.; Zeph. 1—3 Kap. Hab. 1—3 Kap.

21. Lektie: Jerusalems Indtagelse 623—599 f. Kr. — Jeremias Proklamation ved Herrens Huses Port — Vredens Bæger — Jeremias Ord skrives i en Bog — hans Bog ødelægges — han tages fangen af Nebucadnezar — 10,000 Fangne bortføres. 2. Kong. 23: 31—37; 24: 1—17; Jer. 7—9 Kap. 10: 17—25; 13: 1—19; 22: 20—30; 25: 15—38; 26. og 36. Kap.

Foraarskonferencen i Bergen.

Unge Mænds og Kvinders Forening afholdt deres Konference den 28. April 1911 Kl. 8½ Aften. De unge Mænds Forenings Præsident, Joseph A. Christiansen, ledede Mødet, som aabnedes med Sangen: „Hilser nu Zions den herlige Morgen", Bøn af James A. Stevensen og Sangen: „Morgenrødens Straaler bryde". Af Rapporter fra de forskjellige Grene fremgik det, at Tilstanden var god, og at Foreningerne vare i trivelig Fremgang.

Til Afvexling blev et Numer sunget af en blandet Kvartet; derefter talte Præs. Andrew Jenson og opmuntrede alle Ungdomsforeningers Repræsentanter til at blive ved i det Arbejde, de havde paabegyndt. Koret sang til Slutning: „Brødre, Søstre, lad os saa", Taksigelse af Broder Ole Nielsen.

Lørdag Aften Kl. 8½ tog den egentlige Konference sin Begyndelse. Tilstede vare Missionspræsident Andrew Jenson, Konferencepræsident C. M. Jenson samt de i Konferencen virkende 18 Missionærer. Mødet aabnedes med Salmen: „Led os frem, o Gud, vor Fader", Bøn af Præs. C. M. Jensen og Salmen: „Guds Aand som en Ild nu begynder at lue".

Forstanderne fra de forskjellige Grene aflagde Rapporter som følger: David H. Larsen fra Egersund, Hans J. Mortensen fra Stavanger, Geo Wm. Thulin fra Haugesund, Thos. L. Thompson fra Aalesund og Præs. C. M. Jensen fra Bergen. Præs. C. M. Jensen aflagde Rapport fra hele Konferencen som følger: 18 Missionærer, 60,842 Skrifter og 1866 Bøger omsatte, 28,865 Fremmedes Hjem besøgte, 2863 evangeliske Samtaler, 549 Møder afholdte, 24 nye Medlemmer døbte, 3 ordinerede og 10 Børn velsignede.

Til Afvexling sang Karoline Marthinussen og Joseph Christiansen en Duet: „O, min Fader" med Korakkompagnement. Præs. Andrew Jenson benyttede Resten af Tiden og udtalte sin Tilfredshed med Rapporterne og opmuntrede Missionærerne og de Hellige til at udføre deres Pligter, saa at de alle kunde blive værdige til at modtage den Krone, Gud har lovet sine trofaste Børn.

Mødet hævedes med Sangen: „Glade, o Fader, vi dig vil behage", Taksigelse af Ældste Warren A. Munk.

Søndag Morgen Kl. 11 afholdtes Søndagsskolernes Konference, og Huset var fyldt til Trængsel. Mødet aabnedes med Sangen: „Der er Skjønhed her paa Jord", Bøn af Ældste Walter E. Fridal og Sangen: „Vaagn, min Sanger, af din Slummer".

Forstanderne fra de organiserede Søndagsskoler aflagde Rapporter som følger: Ældste James C. Hansen fra Stavanger, Ældste John E. Larsen fra Haugesund, Ældste Thos. L. Thompson fra Aalesund. Skolen sang til Afvexling „O, gode Gud, jeg takker dig". Derefter udførtes et godt og rosværdigt Program. Præs. Andrew Jenson opmuntrede til Slutning Lærerne saavel som Eleverne og bad dem være flittige, saa at Skolen kunde voxe og forbedres til næste Konference. Mødet sluttedes med Sangen: „O, Herre, lad mig komme frem". Taksigelse af Peder Fotland.

Eftermiddag Kl. 3 aabnedes Mødet med Sangen: „Jorden med sit Blomsterflor", Bøn af Ældste Oliver S. Olsen og Sangen: „Fra Himlens høje Hvælv". De Ældste, som ikke tidligere havde talet i Konferencen, fik nu Lejlighed dertil, nemlig: Nephi Hansen, Joseph A. Christiansen, Leonard Larsen, Peter H. Jensen, Oliver S. Olsen, Warren A. Munk, Walter E. Fridal, Lawrence C. Monsen, Lyman W. Poulsen og James A. Stevensen. De vare alle glade for at være Budbærere for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og de ønskede at gaa fremad og gjøre Guds Villie. Til Afvexling sang Koret et udvalgt Stykke: „Ti, vær stille!"

Præs. Andrew Jenson foreslog derpaa de forskjellige Embedsmænd, baade Kirkens almindelige, som de vare godkjendte ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, og Missionens og Konferencens, som følger:

Rudger Clauson som Præs. over den europæiske Mission.

Andrew Jenson som Præs. over den skandinaviske Mission med Oluf J. Andersen som Redaktionssekretær og Translatør for „Skandinaviens Stjerne" og Joseph K. Nicholes som Missionssekretær.

C. M. Jensen som Præs. for Bergens Konference og Forstander for Bergens Gren med Walter E. Fridal som Sekretær og med Geo Wm. Thulin og James A. Stevensen som Medarbejdere.

Aalesunds Gren: Thos. L. Thompson som Forstander med Lyman W. Poulsen, Nephi Hansen og Lawrence Monsen som Medarbejdere.

Haugesunds Gren: John E. Larsen Forstander med David Larsen som Medarbejder.

Stavanger Gren: Hans J. Mortensen Forstander og Warren A. Munk, Peter H. Jensen, Leonard Larsen som Medarbejdere.

Joseph A. Christiansen blev hæderligt løst fra sit Arbejde som Missionær i Bergens Konference og som Sekretær for Konferencen med Tilladelse til at virke Resten af sin Missionstid blandt Slægtninge i Danmark.

Egersunds Gren: Oliver S. Olsen som Forstander med James C. Hansen som Medarbejder.

Præs. Andrew Jenson benyttede Resten af Tiden til at tale over Helbredelsens Gave; dersom Nogen var syg og havde Tro nok, kunde de kalde paa Ældsterne og blive salvede, og de skulde blive karske igjen. Mødet sluttede med Sangen: „Lad Zion i sin Pragt opgaa". Taksigelse af Johan Sætrum.

Mødet Søndag Aften blev afholdt i Folkets Hus, som var lejet i den Anledning. Mødet aabnedes Kl. 8 Aften med Sangen: „O, Hellig-aand, mit Liv, min Lyst". Bøn af James A. Stevensen og Sangen: „Elskte Zion, stærk du stande!" Første Taler var Johan Sætrum, som dvælede ved Evangeliets første Principer. Dernæst talte Ældste Geo Wm. Thulin over Verdens Syn paa de Sidste-Dages Hellige. Til Afvexling sang Koret et udvalgt Stykke: „Zion, mit Hjem!" Præsident Andrew Jenson benyttede det øvrige af Tiden til at forsvare Mormonismen mod de mange falske Beskyldninger, som udslynges mod den. De omtrent 400 Mennesker, som vare samlede, lyttede til med stor Opmærksomhed. Han forklarede ogsaa vore Troesartikler.

Koret sang til Slutning: „Nu Efraims Vægter synge", Taksigelse af Præs. C. M. Jensen.

Mandag Formiddag afholdtes Præstedømsmøde, hvor alle Ældsterne fik Lejlighed til at udtale deres Følelser, hvorefter Præs. Andrew Jenson gav Raad og Formaninger og opmuntrede Alle til at gaa fremad og arbejde i Herrens Vingaard, som de vare kaldte til.

Mandag Aften Kl. 8½ holdt Præs. Andrew Jenson et Foredrag i vort eget Lokale, og Huset var fyldt til Trængsel. Mødet aabnedes med Sangen: „Hilser nu Zions den herlige Morgen", Bøn af James A. Stevensen og Sangen: „Han saa ham hen til Skoven gaa". Taleren forklarede Evangeliet paa en tydelig Maade og modbeviste alle de Avisartikler, som vare fremkomne baade i Norge og i Danmark. De Sidste-Dages Hellige beskyldes for Flerkoneri og for at have en ny og forfalsket Oversættelse af det Nye Testamente; men dette var ikke Tilfældet. Han udlovede 2000 Kr. til den, som kunde bevise, at vi havde et andet Testamente end det, som findes i Bibelen i Dag. Koret sang til Slutning: „Frem med Tak og Pris vi komme". Taksigelse af James C. Hansen.

Præs. C. M. Jensen takkede Korets Medlemmer for, at de havde hjulpet til at give Møderne et livligt Præg; han takkede ogsaa Sanglederen, Joseph A. Christiansen, og Organisten, Gudrun Lillevik, for deres udmærkede Assistance.

Som en passende Afslutning paa Konferencen blev der Tirsdag Aften givet en Fest for de bortdragende Missionærer; den var vellykket, med et afvexlende Program af Digte og Sange; men bedst af Alt var de norske Hardangerpiger, som opvartede med Chokolade og Spisevarer, som de havde i Overflod. Konferencen har givet godt Mod og fornyede Kræfter, saa at vi alle kunne tage fat paa de næste 6 Maaneders Arbejde med fornyet Styrke og rulle Værket fremad trods al Verdens Modstand.

Joseph A. Christiansen,
Konferencens Sekretær.

Arabernes Respekt for Kvinden.

Den arabiske Beduins Respekt for Kvinden er saa stor, at hendes Nærværelse, ja blot hendes Stemme kan bevirke, at den Sabel, der var løftet til et dødbringende Hug, falder lammet til Jorden. Enhver, der har begaaet en Brøde, selv Mord, er sikker, dersom en Kvinde tager ham i sin Varetægt. Benaadningsretten er saa fuldstændig overladt det svage Kjøn, at hos nogle Stammer kommer Overtræderen aldrig i Forhør hos Mænd, medens det hos andre, hvor Kvindernes Gjerning foregaar i Telte, er nok for den Domfældte at raabe, naar han kommer Teltet nær nok: „Jeg er under Haremets Beskyttelse!" Ved dette Udraab svare alle Kvinderne uden at vise sig: „Fly fra ham!" Selv om Øvrighedspersoner eller hele Stammen har fundet ham skyldig til Døden, kunne Kvinderne benaade ham og sætte ham fri, og han kan uantastet gaa, hvorhen han vil. Her er Noget at lære for mange af Kristendommens Mænd, som stille Kvinden ringere end et Trækdyr.

I Danmark findes der Selskaber til Dyrenes Beskyttelse, og dette er godt og prisværdigt; men hvor meget bedre vilde det ikke være, om der ogsaa dannedes Selskaber til Kvindernes Beskyttelse! Tro os — det behøves!

Dødsfald.

Poul Petersen, en af Kristiania Grens ældste Medlemmer, afgik ved Døden ved et Slagtilfælde den 29. Marts 1911. Han blev født 29. Februar 1839 i Hedemarken, Norge, og indlemmedes i Kirken den 17. Maj 1884.

Begravelsen fandt Sted den 5. April paa Østre Gravlund under

Ledelse af Præs. P. C. Rasmussen. En stor Kreds af Venner og Paarørende havde givet Møde; passende Sange bleve sungne, og Talen holdtes af Præs. Rasmussen. Graven indviedes af Ældste Holger M. Larsen.

— Marie Jensen, født Petersen, døde i Mantua, Utah, den 15. April 1911. Hun blev født den 30. April 1837 i Stenum, Hjørring Amt, Danmark, forenede sig med de Sidste-Dages Hellige den 17. August 1884 og emigrerede det følgende Aar til Utah, hvor hun sammen med sin Familie har boet til sin Død.

Begravelsen fandt Sted fra Forsamlingshuset i Mantua, hvor en stor Venneskare samledes for at yde hende den sidste Ære.

Lykken er en letfærdig Terne.
Dvæler paa samme Sted kun kort,
Hun stryger Haaret fra Panden dig gjerne
Og kysser dig rask, men flagrer bort.

Missionærernes Rapport for Maj 1911.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Richard C. Miller	Aalborg	17	11248	328	4106	582	48	5		3
Andrew Funk	Aarhus	22	12845	286	5542	589	87	6	2	1
Anton J.T.Sørensen	Kjøbenhavn	22	25568	447	13724	727	97	7	1	2
Christen M. Jensen	Bergen	17	5158	247	3090	452	85		1	
Peter C. Rasmussen	Kristiania	29	17912	142	7676	892	129	3	1	
Jacob W. Olsen	Trondhjem	9	5760	111	1851	246	71	1		
Totalsum for Missionen		116	78491	1561	35989	3488	517	22	5	6

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).